

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIÒDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.
NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

A LA MORT DEL MALAGUANYAT PINTOR
EN SIMON GOMEZ.

¡Devoradora Mort! del potent géní
no arribas á apagar l'ardenta flama;
quan ell ha donat brill, per sempre brilla,
com llú sempre l'estel en lo cel ample.

¡Contempla ton poder, oh Mort, que feble
quan ab lo géní fit á fit se guayta!
Anhelas apagar lo foch que ell porta,
y ab ton alé glacial, més s'encoratja.

Pèl camí de la fama ell vá fent via,
y no recula may lo pás que avansa;
ab crudeses 'l detens; pero no logras
en l' abim del oblit véurerlo caure.

Implacable, á las arts de dol cubreixes,
en lo més viu dels cors dolors hi clavas;
més resta la memoria sempre ferma;
no pots ni un sol borrall escantellarne.

¡Com mísera envejosa de la gloria
que l'artista volgut en lo mon guanya,
li deturas la vida passatjera...!
¡Son cos vós soterrant, son nom s'enlayra!

CONRAT ROURE.

Simon Gomez.

SIMON GOMEZ.

L' *Ateneo barcelonés* acaba de honrar la memòria de Simon Gomez. L' *Esquella de la Torratxa*, amant de tots los homes que han il·lustrat a la terra catalana, uníx la seva admiració, a la de aquell centre científic i literari.

Simon Gomez, arrebatat a la vida artística en la flor de la juvenut, es una de las figuras més simpàtiques del actual renaixement. No l' olvidaran may més los que l' coneixian, y per molt temps lamentaran la seva perduda 'ls que l' admiravan en las sevas obras.

Nosaltres probarem de consignar los fets més importants de la seva existencia.

D' una familia modesta, pero exemplar pèls esforços que féu, a fi de donar carrera als fills, Simon Gomez nasqué 'l dia 3 de mars de 1843. Estudiá algun temps en l' Universitat y en l' Escola industrial; pero al visitar un dia lo taller de un grabador en boix, comensá a pendre gust pèl dibuix.

Entrá per apèndre l' en lo taller de 'n Planas, lo qual admirant las sevas disposicions l' hi aconsellá qu' estudiés seriament lo dibuix del natural en las classes de l' Academia.

Freqüentá després durant alguns mesos los tallers de D. Ramon Martí y Alsina y de D. Joseph Serra, y aquest últim l' animá extraordinariament decidintlo a anarse'n a París (1863) a posarse baix la direcció del célebre pintor Thomás Couture. Aquest artista sufria llavors una grave malaltia y no obri l' taller y Gomez entrá en l' Escola imperial reorganizada, quals tallers de pintura dirigian Cabanel, Pils y Gerôme. Ingressá després en lo taller de Cabanel, y mediand concurs en las classes de nit de la mateixa Academia (1864).

D' aquí datan sos primers estudis serios en l' art de la pintura. Cabanel, apesar de que Gomez tenia ja llavors ideas molt contraries a las del seu professor, l' estimava ab predilecció. Gomez treballava ab molta constancia, estudiant en la naturalesa y en los grans modelos a la vegada; per una part feya estudis del natural, y per altra assistia al Museo del Louvre, copiant a Saluator Rosa, Van Ostade, Felip de Champagne y Murillo, ab tant acert que en l' exposició que cad' any celebravan los deixebles de l' Escola imperial, tant sas copias com sos estudis varen ser molt celebrats, senyalant tothom a n' en Gomez com un artista espanyol de pura rassa.

En lo millor de sos treballs, sa familia agota 'ls recursos; y en vá Cabanel y l' gran pintor Robert Fleury, interesantse per ell, tractan de obtenir pèl jove pintor una modesta pensió de D.ª Maria Cristina, resident llavors en París (1865). La reyna mare s' hi nega y Gomez retorna a Barcelona.

Ab lo producte de la venta de una copia del Louvre (*La caravana*), pot arribarse fins a Madrit. La ràpida visita que realisa al Museo del Prado es per ell una revelació. Desde aquell moment vá comprendre lo qu' era la maravellosa escola espanyola, y fascinat per ella, vá ferne 'l seu bell ideal.

Sense taller y ab pochos recursos, se dona a coneixe a Barcelona (1866) ab son Sant Sebastiá, atrevida mostra del género realista, que al apareixe en l' exposició celebrada per l' Academia de Bellas Arts, l' hi valgué censuras y fins insults. Gomez ni desmaya ni desisteix, y al inaugurar-se 'l local d' exposicions del Passeig de Gracia, presenta dos quadros «*Tipo popular*» y «*Primeros anys de filosofia*» que sent rebuts ab elogi, pot dirse que inauguran la bona escola realista. Lo «*Tipo popular*» l' adquirí un alemany y figurá ab aplauso en las exposicions de Dusseldorff y Munich.

Ab lo producte d' aquests dos quadros pot realisar lo seu somiat viatge a Madrit.

No 'm proposo res més, deya al marxar, que copiar los borrazos, de Velazquez; y d' aquest quadro sol ne féu tres copias, que per honra seva adquiriren tres pintors ingleses: reproduhi ademés la *Perla* y la *Verge del peix* de Rafael; l' *Aucellet* y la *Concepció* de Murillo y l' *Enterro de Cristo* del Ticiano.

Haventse saciat en tant bonas fonts, plé d' ideas, dotat de un istil propi, sent en una paraula un pintor acabat, torná a Barcelona en 1869 y en los deu anys no més que l' hi quedavan de vida, produhi sas més notables obras, pertenenxents a la pintura religiosa y a la de género.

Entre las primeras citarém las següents: «Sant Boaventura», «Sant Pau», «San Llopart», «Sant Climent», «Sant Llorens», «Cor de Jesus», «Dogma de la Concepció», «Escala de Jacob», «Moisés salvat de las ayguas» y «L' arrepeniment de Judas» pintat ab molli de las oposicions a una cátedra de l' Academia, que si no l' hi valgué 'l puesto que son contrincant ja desempenyava interinament, l' hi captá l' aplauso general, un judici molt meritori del Jurat y la gloria d' haverli adquirit lo quadro la Diputació provincial de Barcelona.

Entre 'ls quadros de género citarém: «L' heréu», *Remembrança*, «Penas perdudas», «*Il bravo*», «Las cartas», «Los daus», «*Yo tambien fui soldado*», «Ponsellota», «*Mariposilla*», «*Tercetto*», «Carme», «*Viva la Pepa*», y una infinitat més que tot sovint escitavan l'

admiració del públich al ser exposats en las botigas d' objectes artístichs.

Treballador incansable, alternava aquestas produccions, pintant caps d' estudi y retratos, fent dibuixos per ser grabats al acer y al boix, acuarelas, litografias y cromos; y deixá sense acabar un *Perseo* y un quadro históric «*Colon davant dels reys catòlichs*».

En todas las sevas obras hi resplandian las més sólidas condicions: vigor, llum, relléu, expressió, armonia: semblava l' heréu dels grans mestres del sigle d' or de la pintura espanyola.

Fins aquella Academia que un dia condemnava las sevas tendencias, havia de acabar per distingir-lo, nombrantlo Jurat en las oposicions y ultimament catedràtic substituït de la classe de dibuix del antich y del natural. Y a pesar de tot Gomez no havia abandonat may sas tendencias realistas, encarnadas ab lo seu modo de sentir y manifestadas ab molta franquesa desde 'ls primers anys de sa carrera. Sas ideas triunfavan.

Desgraciadament, una mort prematura l' ha arrebatat a la gloria que l' hi esperava. Lo dia 6 de febrer del corrent any la fatal noticia sembrá 'l dolor y la consternació entre sos amichs y admiradors. Molts ignoravan encare qu' estés malalt y l' artista era ja cadáver.

Fortuny, Padró, Gomez... ¡Ah! ¿Per quina cruel fatalitat los verdaders artistas de la terra catalana, los que més honra podrian dar a la pátria, han de brillar sols un instant, morint precisament quan tot los crida a la gloria, y a la plena virilitat del seu geni?

Plorém sobre la tomba de Simon Gomez, plorém ab més dolor, en quan lo vuit que deixa en las filas dels artistas catalans, está encare per omplir.

P. DEL O.

¡LLOVIENDO!

Sant March, Santa Creu!... ¡Quin llampech!.. Barabum!... Aquest sí que haurá caigut!

Vaya una nit! Aixó es ploure: sembla que s' hajin fet plegarias pèl bon temps: no més voldria un ralet per cada cul de ciri del monument que a horas d' are está cremant dintre de cada casa.

Las canals aboca que abocarás, enjegan un sortidor continuo cap per vall, que al rebotre per damunt de las pedras, las netegan deixant voidas las junturas com las dents de una boca mal cuidada; las clavegueras no poden donar l' abast; y pèl costat de las aceras vá fentse un regaró, que acaba en bassal. D' en tant en tant algun llampech ilumina l' espectacle, y 'ls trossos recarregolats van perdentse com un badall que encomenante a la atmósfera, anés repetintse a cada instant. Al pobre Lázaro que s' trobi pèls carrers, si no se l' hi fan bolets pèls encontorns de la cara, no se n' hi fallará gaire.

Es de nit: tot de un plegat un llampech més virolat que 'ls altres ilumina la escena.—Se tracta de un carrer estret, de rónegas casas, lluentas de la humitat y la mullena; sobre la barana de algun balcó, hi ha la cortina olvidada 'l vespre avants, que regala encartònada, donant sortida al dipòsit d' aigua que té a la panxa; lo metxero de algun fanal entelat fa brillar las gotas que arrodonintse rodolan vidres avall... De sopte en mitj de la quietut relativa, entre l' xim xim de la pluja, se sent una véu apagada, trista, que arriba a l' ánima.—¡Ayl!

Lo sereno que arrupit al cairell de un portal se disposava a treure d' una fiambrella de llaua, un trosset de llorell ab monjetas que cuidadosament la dona l' hi havia posat lo vespre avants de sortir, s' adona del gemech, y en honor de la veritat y per gloria del cuerpo, debém fer constar, que vá tornarse l' a desar precipitadament tot aixecantse. Agafant lo fanal y l' xuxo, s' encamina cap al puesto d' ahont l' hi semblava que havia eixit aquella llastimoso véu, buscant per tots los recons. Després d' haver mirat ab detenció per tot arréu, ja s' entornava cap al reconet, quan altre volta s' fa sentir lo mateix gemech.

—No hi ha dupte, diu, es véu de persona humana. Interessat pèl que puga ser, no sab com fersho per ausiliar degudament al amo ó mestresa de la véu; y al fi creyent que hi veuen més quatre ulls que dos, toca l' pito per avisar a l' altre sereno, mentres ab més catxassa continua buscant detingudament sobre 'l terreno, la causa d' aquells laments.

Arriba l' altre sereno regalant aigua per tots quatre costats, y després d' enterarse del assumpto, comensan l' un per cada cap del carrer las sevas pesquissas, quan al ser dessota un balcó senten clar y distint lo mateix gemech.

—¿Qué hi há? crida 'l primer sereno alsant lo cap. ¿Qui 's queixa?

Per tota resposta, aquell trist gemech, que feya enternir, se repeteix.

—No hi ha més, diu lo segon sereno, s' ha de trucar y veurém lo qu' es.

Trucan un cop y al cap de un rato un altre; y al últim s' obra una finestra d' ahont surt un cap tot esferehit preguntant per la causa de trucar a aquellas horas.

—Baixi a obrir, si es servit.

—¿Qué volian? respon tot espantat l' interrogat.

—Fassi l' favor, que hem de averiguar una cosa. Baixa l' bon home, obra la escaleta y entran. Alguns vehins que al senti 'l pito s' havian despertat fentse càrrech del enrahonament, no podian aguantar sa curiositat, y tot levantse anavan sortint per finestras y balcones; y ja s' comensava a comentar l' assumpto, quan veieren que un dels serenós pujava al pis y l' altre s' quedava al carrer.

Proban alguns d' interrogá al sereno: altres baixan per enterarse'n y la pluja vá cayent.

—Pero ¿d' hont ha sortit aquest gemech?

—D' aquí dalt del balcó.

Lo balcó s' obra. ¡Ansietat general! Lo fanal del sereno l' ilumina y en aquell mateix moment se sent una véu alegre que diu:

—*Dame la pala!*

—Vatua 'l mon dolent: crida 'l sereno de dalt: si es lo lloro.

—Aquest dimoni de Pepa, exclama l' amo, s' ha descubert de treure'l... ¡Mira! que mullat, pobre bestia! La gent de baix se retira refunfunyant, y 'l sereno crida:

—....Y media.... Lloviendo!....

J. DERN.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Després dels fiascos del *Macbeth* y *Trovador*, al Liceo s' ha cantat *L' Africana* y *D. Carlo*, y succeeix ab aquestas dugas óperas lo que en tot lo del mon: una cosa passada darrerá de una de dolenta sembla bona.

Ab lo *D. Carlo* van debutar la Sra. Picci y 'l señor Maini. La primera estava anunciada com a soprano dramática, y ni es soprano, porque per donar una nota alta ha de apretar molt la manxa, ni es dramática, per quan fá molt poca cosa per interpelar lo seu paper com cal.

En quan al Sr. Maini, que serveix molt bé pèls *Hugonots* y pèl *Barbero*, s' hauria ensorrat si s' hagués estrenat ab lo *D. Carlo*.

L' aparato escénich ab que s' vá posar *D. Carlos*, es bastant desgalixat.

Un concurrent, al sortir de l' ópera a tres quarts de dugas, deya:

—Hi descubert una cosa, y es que a casa de D. Felip II, no feyan dissapte.

Al *Principal* a copia de empentas vá sostenintse la companyia de zarzuela. La qüestió es acabar la temporada.

A *Romeo Lo forn del rey* vá prenent cordial de *Cel rogent*, y jo fins crech que sense la pessa del Aulés (que entre paréntesis los diré que ja s' ha imprés y s' vén a quatre rals a ca'n Lopez) los forners casi haurian hagut de plegar per falta de consumidors.

Un drama d' efecte s' ha estrenat al Espanyol. Se titula *El cazador de águilas* y es degut a la ploma del mateix autor de *El registro de la policia*, si bé l' arreglo l' ha fet lo Sr. Arús y Arderiu.

El cazador de águilas vá ser rebut ab grans aplausos lo dissapte passat, dia del estreno, en la funció a benefici del Sr. Tutau. L' autor del arreglo vá ser cridat a las taulas, y en alguns trossos, sobre tot dels actes segon y tercer, l' entusiasme del públich vá desbordarse. Es un obra que conou è interessa.

Per la temporada d' estiu se fan preparatius.

Alegreuvos los aficionats a las tumbarellas y als equilibris: als caballs y als gimnastas: a la fruita d' istiu.

Alegreuvos, porque ja arribat a Barcelona 'l senyor *Alegria*.

N. N. N.

LA GRAN PLAGA.

Tots sabrán segurament, pues no es cap noticia estranya, que las plagas que hi ha a Espanya s' extenen rápidamente.

Saben de quina manera la miseria tot ho agosta, saben lo qu' es la llagosta, l' oidium, la filoxera.

Però lo que no sabrán, porque encare no s' ha dit, es que hi ha un mal malehit, més aragat y més gran.

La plaga es molt més funesta que todas las conegudas, y si las demés son mudas, més silenciosa es aquesta.

Espantós es un insecte que 'ls ceps al infern envía; la llagosta y la sequia son horribles, en efecte

Mes tota aquesta brivalla

de plagas que coneixem, si ab l'altra la comparém son sols plagas de quincalla.

Aquesta no 's veu ni assoma ni en los ceps, ni al camp, ni al plá; neix y se 'n vá á rosegá directament á n' al home.

Y quan aquest se 'n adona, ja ha fet tart, ja la ha esguerrada; la plaga está amurallada á dins del cor d' una dona.

Ab fieresa burxa, roda, fá, desfá, s' aixeca, seu, ficantse per tot arreu, fent tot lo que l' hi acomoda.

Y no es cap animalet, com los altres solen ser; es sols un fibló d' acer, es simplement... un ganxet.

¡Un ganxet! Eh! ¡quí ho dirfal ¡un ganxet! ¡sembla imposible! Un trós d' acer que insensible se 'ns menja de dia en dia.

Y aquest ganxo, aquest ganxet, tant innocent, tant petit, es lo mal més malehit y 'l que més danys nos ha fet.

¿Son casats, com ho pareixen? ¿son pares y tenen fillas? ¿viuen en mitj de fandillas? Donchs de segur que 'l coneixen.

¿Oy que la seva senyora ab aquest trasto á la má, aburrintla 'l treballá, los fá ganxet á tot' hora?

¿Oy que ja están tips de veure bánovas y cobrellits, y guarnicions de vestits, y flochs y gorras per jeure?

¿Oy qu' están tips de mirar ganxet de mil y mil mostrás, y menjan ganxet per postres, y per diná y per sopar?

¡Oh! No hi ha cap dupte, sí: tots sonriuen y m' entenen, tots ab ma idea convenen y saben lo que vull d'.

¿No es vritat que 'l poca manya que va aná á inventá el ganxet, mereixia per ximplet, una soberbia castanya?

¡Sigle de la dinamita, sigle de llum y esperit! Tú 'l ganxet has produhit y ell sol te desacridita.

Per ell, per ell l' home frisa, per ell havém de patir, per ell no 'ns volen cusir, los botons de la camisa.

Per ell la dona 's desmanda á fen' se esquitxá 'ls dinés, que 's converteixen després en quatre canas de ran'ia.

Y hem de sufrí aquest xupon que ha arribat á deixá enrera á la horrible filoxera?

Primer que s' enfonzi 'l mon. Lo mal ja está descubert, ja ningú pot ignorarlo; lo que interessa es matarlo ab promptitut y saber.

Destruím lo seu domini ab má inflexible y cruel; persecució sens quartel, persecució y extermini.

No deixém ni un reconet sossegat sobre la terra y 'l nostre crit sia:—¡Guerra! ¡guerra implacable al ganxet!

C. GUMÁ.

ESQUELLOTS.

Ab lo present número coneixerán que las milloras que 'ls deyam que anavam á introduhir en l' *Esquella* no eran vanas promesas.

L' Ateneo commemora la mort del inolvidable pintor Simon Gomez, y nosaltres nos apressurém á donar no sols lo seu retrato, sino una mostra del seu talent. En l' última plana hi trobaran alguns dibuixos inédits del malaguanyat artista.

Lo primer representa una escena del galliner del teatro Real de Madrid: fixinse bé ab l' expressió dels tipos y admirin aquest dibuix, qual original es propietat del distingit pianista Vidiella.

Després doném dos caps, dibuixats de má mestre, y tres tipos: una gitana, una catalana del sigle passat y un jove pagés.

No dirán pas que l' *Esquella* no fassa tots los possibles per complaure'ls.

S' ha descubert una falsificació de titols del 3 per 100, série F. Fins ab las inicials ja 'u indicavan: una *F falsificat*.

Un que ab lo paper del Estat hi ha perdut tota la fortuna deya:

—Francament, los falsificadors son molt burros: an-

tes que falsificar paper del Estat que casi no val res, primer falsificaria paper d' estrassa.

Sessió del Ajuntament del dimars últim.

Se llegeix una comunicació del bisbe, anunciant que vindrá 'l Nunci y que se 'l rebí com correspon.

Un concurrent:—Deu venir per cridar indulgencias á ral.

Un'altra comunicació del bisbe invitant al Ajuntament á enviar dos delegats á las festas del Milenari.

Un concurrent:—Un arrós. Qui vulga anarhi que obri la boca.

Lo Sr. Madorell y Porcar son nombrats porque vajin á fer servir las quatre barras catalanas.

Lo Sr. Cabot:—Voldria que 'l Sr. Alcalde fés lo favor de dirme per quin motiu ha prorogát la matansa de tocinos, sense dirne res á la comissió del escorxador.

L' Alcalde pronuncia algunas paraulas, remenantse per la cadira plé de disgust.

Un concurrent:—¡Quina pudò de pel de porch! ¿Qui 's crema?

Lo Sr. Cabot:—Lo Sr. Alcalde ha faltat; y ja que 's prenen acorts, sense dirne res á la comissió del escorxador, jo dimiteixo.

Lo Sr. Camp y Sala:—Jo dimiteixo.

Lo Sr. Sabater:—Jo dimiteixo.

Lo Sr. Diaz:—Jo dimiteixo. L' Alcalde... No, l' Alcalde no vá dir jo dimiteixo; pero si may han d' alsarli una estatua, aquell era 'l moment de pendreli la fatxa. Vá quedarse com de pedra marbre.

Lo concurrent:—Vaja senyors: ja sé qui 's crema.

Dissapte y diumenje, milenari á Montserrat.

Milenari vé de mil; y aixis com alguns suposan que 's fá aquesta festa porque la Verge compleix mil anys, altres que pensan que en aquest mon tot se fá per especulació, opinan que la festa 's realisa per reunir algunas mils personas y alguns *milers* de duros.

Per lo que á mi respecta no hi aniré. Ni 'ls mils.

Es una festa religiosa, á tant l' entrada.

Per entrar al temple 's necessitará tarjeta: per assistir al certámen targeta, pagant; per dormir, una *limosna* de quatre ó cinch duros; per alsar una tenda de campanya un'altra *limosna* á tant lo metro quadrat; per tot *limosnas*, fins per respirar.

Avants l' iglesia feya *limosna* als fiels; y avuy los fiels fan *limosna* á l' iglesia.

Me sembla que molts mansos que hi haurán anat per divertirse lograrán plenament lo seu objecte y 'n sortiran ben divertits.

Mes de quatre dirán: —D' aquí á mil anys quan tornin á fer una festa semblant, si m' hi veuen que 'm penjin.

Del gall de Nadal se 'n sol fer l' arrós; de l' escudella que sobra al mitj dia se 'n fá rescalfat pel vespre.

La Juventut católica ha decidit menjarse l' escudella rescalfada del milenari.

¡Y ab quin entusiasme no 's disposa á anarhi!

«¡Ya conoceis el proyecto, barceloneses! diu la juventut católica; secundadle con todas vuestras fuerzas; la Virgen aguarda vuestra visita, la Juventud católica os llama, no desmintais el nombre de católicos que tan justamente habeis conquistado!.....»

«Barceloneses, catalanes..... ¡¡A Montserrat!!»

Escoltin zaquet modo de cridar no 'ls hi recorda aquellas alocucions que deyan: *¡Salud y liquidacion Social!.....»*

Tots los estrems se tocan.

Ja ha marxat en Sarasate, prometent tornar á Barcelona pel próxim octubre. L' estém esperant no diré com candeletas, sino com blandons.

Un dels millors obsequis que van tributarseli es sens dupte 'l del Ateneo, que després d' escoltarlo y aplaudirlo ab entusiasme, vá donarli un refresch y una serenata, regalantli ademés un exemplar de l' edició foto-tipográfica del Quijote y una medalla de plata.

Van compartir los aplausos del públich ab lo célebre violinista los Srs. Vidiella y Amigó. Lo primer en lo piano y 'l segon en l' armonium arrebataren á la concurrència. Difícil era la proba de tocar ab en Sarasate; pero 'n sortiren com uns verdaders artistas.

També l' Ateneo ha acordat obsequiarlos ab una medalla de plata cada hú en memoria de una vetllada que pot dirse qu' es l' aconceiximent musical de l' any present.

Al antich Café Cuyás hi fan obras. Una cosa m' ha cridat l' atenció y es qu' en l' única

porta que ha quedat oberta s' hi llegeix lo següent rétol:

«No se permite la entrada.» Si jo fos treballador d' aquella casa, quan aniria al treball, diria:—¿No se permite la entrada? Donchs tornemse'n.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Ma primera es animal pero llegida al revés; dos á la prima es igual; es un membre humá la tres; y está intranquil es total.

PAU SALA.

II.

Al mèu sastre hi preguntat si podria ferme un tot; s' hi ha pensat y m' ha dit prima, quan me consta á mi que dos.

NINCH NANCH.

ENDEVINALLA.

Quan m' estich sota una barba es de l' home voluntat; en cambi se que 'l molesto quan l' hi estich al cap del nás. Soch de pel y só un insecte: vé si 'm pots endavinar.

P. R.

TRENCA-CLOSCAS.

Te l' hi posat.

Formar ab aquestas paraulas lo nom de un poble, per cert no gaire lluny de Barcelona.

XINO.

COMBINACIÓ NUMERICA.

.
.
.
.
.

Sustituir los pichs ab números que multip'icats vertical, horizontal y diagonalment dongan un total de 240.

JOAN ANTICH.

ANAGRAMA.

Un que tot ho vol matar y que 's primera ab los dits l' hi diuen qu' es molt segona, y á fè que no está bonich, porque si agafa una ploma no sab fè un tres ben escrit.

N. N. N.

CONVERSA.

—Ola, Toful ¿qué tal?
—Ja 'u pots veure, mitj refredat.
—¿Y qué tens tós?
—Molta.
—¿Y 't dará torment?
—Ara veyas... no me 'n ha de dar.
—¿Qué prens?
—Pastillas de... Entre tú y jo ho havém dit.

HORTELA.

GEROGLIFICH.

M I A
B
óvol
D I R I A

E. ROSÉS.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Sarasate.
2. IDEM 2.ª—Afirmo.
3. ENDEVINALLA.—Bisbe.
4. MUDANSA.—Fresca, bresca, gresca.
5. CONVERSA.—Pou.
6. COMBINACIÓ NUMERICA.—9 7 5 3 1
1 5 9 7 3
7 1 3 5 9
3 9 7 1 3
5 3 1 9 7
7. LOGOGRIFO NUMERIC.—Silvela.
8. GEROGLIFICH.—Com més se veu més set se té.

DIBUIXOS INÈDITS DE SIMON GOMEZ.

una escena del palacio del teatro Real

2

12

